

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset vaatimukset

Kanteensa tueksi komissio vetoaa kolmeen kanneperusteeseen.

Ensimmäisen ja toisen kanneperusteen mukaan valituksenalaisessa tuomiossa hylättiin virheellisesti komission väite siitä, että kanne on jätettävä tutkimatta. Ensimmäisessä valitusperusteessaan komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että komission kirjanpitäjän 24.6. ja 8.7.2011 päivätyillä kirjeillä olisi sitovia oikeusvaikutuksia. Kirjanpitäjän kirjeet ovat itse asiassa pelkkiä maksuilmoituksia metakrylaattipäätöstä täytäntöönpan- taessa ja niillä valmistellaan mahdollista unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-217/06 ⁽¹⁾ antaman tuomion, jolla alennettiin Arkemalle määrätyn sakon määrää, johdosta annettavan päätöksen pakkotäytäntöönpanoa, vaikka samana päivänä asiassa T-206/06 ⁽²⁾ annetulla tuomiolla (joka myöhemmin vahvistettiin unionin tuomioistuimen määräyksellä asiassa C-421/11 P ⁽³⁾) pidettiin voimassa kyseisille vastaajille määrätty sakot. Kirjanpitäjän kirjeet eivät ole täytäntöönpanotoimenpiteitä eivätkä ne muodosta komission ”lopullista kantaa”. Kirjanpitäjän kirjeet eivät myöskään luo metakrylaattipäätöksestä, joka ei ole enää riidanalainen kun vastaajat ovat käyttäneet kaikki muutoksenhakukeinot, erillisiä oikeusvaikutuksia. Toisen kanneperusteen mukaan valituksenalaisella tuomiolla loukataan asiassa C-421/11 P annetusta tuomiosta johtuvia vireällölovaikutuksen ja oikeusvoiman periaatteita.

Lopuksi kolmas valitusperuste esitetään toissijaisesti siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuin hylkää ensimmäisen ja toisen valitusperusteen. Unionin yleinen tuomioistuin on 113 kohdassa virheellisesti katsonut, että edellytykset sille, että komissiolla on oikeuksia sekä Arkemaan että vastaajiin nähden, jotka ovat yhteisvastuullisesti maksuvelvollisia, täytyivät, vaikka unionin yleinen tuomioistuin on 9 kohdassa perustellusti huomauttanut, ettei Arkema valitettavasti voinut sallia komission pidättävän mitään summaa siinä tapauksessa, että sen kanne yhteisöjen tuomioistuimessa menestyy. Tällaisilla ristiriitaisilla perusteluilla on vaikutus unionin yleisen tuomioistuimen asiakysymysten arviointiin ja muodostavat riittävän syyn valituksenalaisen tuomion kumoamiseksi.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2011:251

⁽²⁾ ECLI:EU:T:2011:250

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2012:60

Valitus, jonka Bank of Industry and Mine on tehnyt 13.7.2015 unionin yleisen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-10/13, Bank of Industry and Mine v. neuvosto, 29.4.2015 antamasta tuomiosta

(Asia C-358/15 P)

(2015/C 294/57)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittaja: Bank of Industry and Mine (edustajat: avocat E. Rosenfeld ja avocat S. Perrotet)

Muu osapuoli: Euroopan unionin neuvosto

Vaatimukset

- unionin yleisen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston asiassa T-10/13 antama tuomio, joka annettiin tiedoksi valittajalle 5.5.2015 ja jossa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi Bank of Industry and Mine -yhtiön kyseisessä asiassa nostaman kumoamiskanteen ja velvoitti sen korvaamaan oikeudenkäyntikulut, on kumottava
- valittajan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset on hyväksyttävä
- vastaaja on velvoitettava korvaamaan molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja esittää valituksensa tueksi seitsemän valitusperustetta.

Valittaja katsoo ensiksi, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se totesi ratkaisunsa 99 kohdassa, että neuvosto oli tehnyt päätöksen 2012/635⁽¹⁾ SEU 29 artiklan perusteella, ja teki tästä 101 kohdassa sen päätelmän, että kyseistä päätöstä eivät koskeneet SEUT 215 artiklan 2 kohdassa asetetut vaatimukset. Unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen myös todetessaan ratkaisunsa 105 kohdassa, että neuvostolla oli oikeus määrätä täytäntöönpanovallasta SEUT 291 artiklan 2 kohdan määräysten mukaisesti. Neuvosto oli tehnyt myös toisen oikeudellisen virheen katsoessaan, että edellytykset nojautua SEUT 291 artiklan 1 kohtaan täyttyivät. SEUT 215 artikla on näet ainoa rajoittavien toimenpiteiden alalla sovellettava menettely. SEUT 291 artiklan 2 kohtaa ei voida soveltaa, koska tätä artiklaa sovelletaan vain toimenpiteisiin, jotka edellyttävät täytäntöönpanotoimenpiteitä. Varojen jäädyttämistä koskevat toimenpiteet ovat luonteeltaan täytäntöönpanotoimenpiteitä. Ne eivät näin ollen voi aineellisesti kuulua SEUT 291 artiklan 2 kohdan soveltamisalaan. Lisäksi SEUT 291 artiklan 2 kohtaan nojautumisen edellytykset eivät täyty, koska neuvosto ei ole riidanalaisissa päätöksissään asianmukaisesti perustellut tämän menettelyn käyttämistä.

Valittaja arvostelee toiseksi unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä katsoi, että päätöksen 2010/413⁽²⁾ 20 artiklan 1 kohdan c alakohta, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2012/35⁽³⁾ ja päätöksellä 2012/635 ja asetuksen N:o 267/2012⁽⁴⁾ 23 artiklan 2 kohdan d alakohdalla, ei loukkaa oikeusvarmuuden ja oikeudellisen ennustettavuuden periaatetta, suhteellisuusperiaatetta ja omaisuuden suojaa. Unionin yleisen tuomioistuimen tuomion 79 kohdassa tarkoitettua määrällistä tai laadullista merkittävyyttä koskevaa arviointiperustetta ei mainita riidanalaisissa toimissa. Unionin yleinen tuomioistuin on siis kehittänyt sen riidanalaisten toimien pätevöittämiseksi. Tämä arviointiperuste on myös itsessään epäselvä, epätarkka ja suhteeton. Unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi että se, että valittaja suoritti julkisen maksun Iranin valtiolle, merkitsi riidanalaisissa toimissa tarkoitettua tukea.

Valittaja arvostelee kolmanneksi unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se teki oikeudellisen virheen tuomionsa 135 ja 136 kohdassa, kun se piti riidanalaisten toimien perusteluja riittävinä, vaikka se itse totesi tuomion 134 kohdassa, että riidanalaisissa toimissa ei esitetä täsmennyksiä väitetysti annetun tuen yksityiskohdista ja laajuudesta. Valittaja ei myöskään voinut riidanalaisten toimien lukemisen perusteella ymmärtää syitä, joiden vuoksi sille määrättiin seuraamuksia, mikä on osoituksena perustelujen puutteellisuudesta.

Neljänneksi unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi ratkaisunsa 163 kohdassa, ettei se, että valittajan tilannetta ei tarkasteltu uudelleen määräajassa, vaikuttanut siten, että valittajan säilyttäminen niiden yhteisöjen luettelossa, joille oli määrätty seuraamuksia, olisi lainvastaista, vaikka tämä tarkasteluvelvollisuus on tiukasti objektiivinen.

Viidenneksi unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi, että riidanalaisilla toimilla ei loukata valittajan perusoikeuksia ja että ne eivät ole suhteettomia, vaikka riidanalaiset päätökset ovat epäselviä ja epätarkkoja. Samaan tapaan unionin yleisen tuomioistuimen kehittämä määrällistä ja laadullista merkittävyyttä koskeva arviointiperuste on luonnostaan mielivaltainen.

Kuudenneksi unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen tuomionsa 179 ja 183 kohdassa, kun se katsoi, että valittaja antoi tukea Iranin hallitukselle, koska se suoritti tälle pakollisen julkisen maksun, vaikka tämä maksu oli vain veroa ja valittaja oli samassa tilanteessa kuin tavallinen verovelvollinen.

Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin jätti toteamatta, että neuvosto loukkasi syrjintäkiellon periaatetta, kun se määräsi valittajalle seuraamuksia siitä syystä, että tämä suoritti Iranin valtiolle julkisen maksun, mutta ei määrännyt niitä kaikille yrityksille, jotka ovat velvollisia suorittamaan tämän maksun.

⁽¹⁾ Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä annetun neuvoston päätöksen 2010/413/YUTP muuttamisesta 15.10.2012 annettu neuvoston päätös 2012/635/YUTP (EUVL L 282, s. 58).

⁽²⁾ Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja yhteisen kannan 2007/140/YUTP kumoamisesta 26.7.2010 annettu neuvoston päätös 2010/413/YUTP (EUVL L 195, s. 39).

⁽³⁾ Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä annetun neuvoston päätöksen 2010/413/YUTP muuttamisesta 23.1.2012 annettu neuvoston päätös 2012/35/YUTP (EUVL L 19, s. 22).

⁽⁴⁾ Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja asetuksen (EU) N:o 961/2010 kumoamisesta 23.3.2012 annettu neuvoston asetus (EU) N:o 267/2012 (EUVL L 88, s. 1).